

Kje stanuje ljubi Bog?

Živela sta ubožna roditelja pod ubožno streho. Bog jima je dal četrto otrok, da bi izkušal njiju potrpežljivost in udanost v voljo božjo pri velikej bédi, v katerej sta živela. Težko je bilo ubožnemu očetu za tako obilo družinico zaslužiti vsakdanjega kruha. Nù, nikoli ni godrnjal, udal se je v voljo božjo ter s svojo dobro ženo vzgajal svoje otročiče v ljubezni božjej dobro vedoč, da dobri Bog stanuje tudi pod ubožno streho, ako izpolnujemo njegove svete zapovedi in dolžnosti, katere nam naklada naš bodisi tudi še tako težavni stan. In tako sta živela oče in mati pod ubožno streho povse zadovoljna in srečna s svojimi otročiči.

Pred jedjo
in po jedi
molil je oče
vedno na-
prej, ter
kazal z
dobrim
vzgledom
svojim otro-
kom, kako
moramo
ljubega
Boga prositi
in se mu
zahvaliti za
vsak dar, ki
ga dobimo
iz njegovih
rok. In mati
je zopet
učila otroke,
kako je treba
moliti Boga
ter voljno

prenašati
križe in
težave, ki
nam je po-
šilja ljubi
Bog, da-si
večkrat ne
umejemo
zakaj in
čemu. Ni ga
bilo dneva,
da bi dobra
in skrbna
mati ne
vprašala
svojih otrok:
„Otroci, kje
stanuje ljubi
Bog?“ In še
celó naj-
manjši ma-
terin ljub-
ljenček, ki
ga je bilo

treba še vedno v naročji nositi, znal je pokazati s svojim prstkom proti nebu in izgovoriti: „Tam Bogek!“ Ko so otroci ponarasli, učila jih je mati, da ljubi Bog najraje prebiva v človeškem sreči, ako je to srce čisto in nedolžno.

Nekega dne, ko je mati spravljala otročiče spat, poljubila je svojega vže nekoliko odraslega sinčka Jankota na prsi, kder mu bije srce, lepo ga prekrizala in priporočila njegovemu angeljčku váruhu. Jankec ne vedoč, zakaj ga je mati na srce poljubila, vpraša mater: „Mama, zakaj ste me poljubila tù sem na prsi, a ne na čelo, kakor drugekrati?“ S solznimi očmi mu odgovori mati: „Zato, Jankec moj ljubi, ker tù je tvoje srčee in v tem srčeci prebiva ljubi Bog. — „Ali pa Bog tudi dolgo ostane v mojem srčeci,“ vpraša zopet Jankec. „Tako dolgo,“ odgovori mati, „dokler je tvoje srčee čisto in nedolžno.“

In tako je mati vsak večer, ko je spravljala otroke v posteljo, prekrižala jih in poljubila na srce. Pridna Anica, deklica v sedmem letu, hodila je vže v šolo in znala tudi sama vže lepo moliti ter je materi mnogo pripomogla pri vzgoji najmanjšega svojega bratca Mirkea, ki ga je bilo treba še varovati in pestovati.

Nekega večera, ko se je oče spravljal na pot po nekem nujnem opravku, ni utegnila mati spremiti Janka v njegovo posteljico, zaželela mu je le na brzo roko lahko noč in mu rekla naj ne pozabi priporočiti se ljubemu Bogu in svojemu angeljčku váruhu. Ali Jankcu to ni bilo po volji, nikakor ni mogel zaspiti, vedno je mislil le na to, zakaj ga mati danes ni prekrižala in ga tudi ni na srce poljubila. Ker ne more zatisniti očesa, polagoma zleze iz posteljice, gre v samej srajčki in bos k materi, pade pred njo na kolena, objame jo za krilo, ter reče: „Mama, mama! ali nisem bil danes dober in priden? Ali zdaj ne prebiva več ljubi Bog v mojem srčeci, ker ga danes niste nič več poljubila?“ S solznimi očmi od veselja stisne dobra mati svojega Janka k sebi na prsi, rekoč: „Dà, dà, Jankec moj ljubi, še vedno stanuje ljubi Bog v tvojem dobrem srčeci in bode stanoval tako dolgo, dokler bodeš dober, kakor si bil do zdaj.“ To rekši, pritisne mu gorak poljubek na srce in Jankec veselo otide v svojo sobico, kder sta vže mirno spali njegovi dve sestrici in bratec njegov Mirkec, katerega mati ni nič manje ljubila kakor Janka in njegovi dobri sestrici Anico in Marijco.

Dà, dà, otroci ljubi, v ubožnej hiši pod ubožno streho, kder je prava krščanska vzgoja tam stanuje ljubi Bog najraje v nedolžnih, brezmadežnih srcih dobrih in pobožnih otrok, ki radi molijo in ljubijo svoje roditelje.

Kako povračuje Bog.

(Zapisal Klement Brentano.)

Nek imovit a zeló neusmiljen kmet je imel obširno posestvo. Dobro je obdeloval zemljo, globoko jo oral, zdatno gnojil, gosto obsejal in redil lepo število domače živine. Ko je pa vsakoletne troške primerjal dohodkom, našel je vselej izgubo a nikakeršnega dobička. Videl je, da se mu seme ne povračuje, da so troški izgubljeni, da mu živina hira, in njegove njive in travniki mu ne nosijo zaželenega pridelka.

Ne daleč od njega je imel nek ubožen samotar le nekaj malo polja in samó jedno suho kravico, za katero je nabiral travo po strmih skalovjih in mokrotnih pašnikih, ker ni imel svojih travnikov. In glej, ta ubožni samotar je vender vsako leto dosti našel in obilo pridelal. Včasih je pomagal še celó svojim premožnim sosedom ter jim posodil sémena za setev.

Tega samotarja je vprašal nekega dne bogati kmet, rekoč: „Povej mi, kako naj uravnam svoje kmetijstvo, da mi nosi dobiček?“ Samotar mu odgovori: „Napravi si srebrno ogrado okolo svojega polja in travnikov, in Bog te bode blagoslovil.“ Kmet mu ugovarja, rekoč: „Tega ne premorem storiti; tudi nečem, da bi